

בתי המשפט

פ 8775/00		בית משפט השלום תל אביב-יפו	
תאריך: 27/08/2002		כבוד השופטת אמסטרדם יהודית	בפני:

בעניין: מדינת ישראל
 המאשימה נגד
 הנאשמים 1. חפץ אסף
 2. כהן עוזי

החלטה

הנאשמים הודו כי, בתקופה הרלבנטית לכתב האישום הם היו מנהליה של חברת "עוז אבטחה".
 לטענת המאשימה, הנאשמים החזיקו במהלך שנת 1998 ועד לתאריך 1.6.99 קובץ מרשם התושבים של מדינת ישראל ע"ג תקליטור, והשתמשו בו שלא כדין באמצעות מחשב אישי שהחזיקו במשרד.
 כתב האישום מייחס איפוא לנאשמים עבירה של החזקה ושימוש במאגר מידע שלא כדין – עבירה על סעיף 8 (א) + (ב) לחוק הגנת הפרטיות – התשמ"א – 1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות").
 הבקשה שבפני, מטעמים של הנאשמים היא כי אורה על ביטול כתב - האישום מאחר והעובדות המתוארות בו אינן מהוות עבירה, וזאת עפ"י (סעיף 149 (4) לחסד"פ (נוסח משולב) התשמ"ב – 1982).

ב"כ הנאשמים גורס כי החזקת קובץ הכולל שם, כתובת, מס' טלפון, ומספר ת.ז. איננו בבחינת החזקת מאגר מידע, והוא מפנה להגדרת "מידע" בחוק הגנת הפרטיות, ומוסיף כי בפירוט הגדרת מידע לא צוין מס' תעודת זהות של אדם, ומרשיו לא החזיקו מאגר נוסף ברשותם.
 עוד לדבריו הגדרת "מידע" הינה חלק אינטגרלי מסעיף 7 (2) ובאה להשלימו ולא לצמצמו.

פרק ב' לחוק הגנת הפרטיות מתייחס להגנה על פרטיות במאגרי מידע.
 סעיף 7 לחוק הגנת הפרטיות קובע מהותו של מידע:
"נתונים על אישיותו של אדם, מעמדו האישי, צנעת אישיותו, מצב בריאותו, מצבו הכלכלי, הכשרתו המקצועית, דעותיו ואמונתו".

להגדרה זו חשיבות לעניין סעיפים שונים בחוק הגנת הפרטיות, לרבות זכות עיון במידע, תיקון מידע וכיו"ב...

המחוקק ייחד הגדרה מפורשת ל"מאגר מידע" בציינו:
"אוסף נתוני מידע, המוחזק באמצעי מגנטי או אופטי, והמיועד לעיבוד ממוחשב",
 כשהוא קובע רשימה של פרטים המותרים בהחזקה במאגר, ושבהם אין פגיעה בפרטיות אדם, והחזקתם כאמור מותרת ללא רשום מאגר מידע אצל הרשם עפ"י החוק.
 אוסף הנתונים המותר בהחזקה כאמור ללא רישום מתייחס ל"שם, מען, ודרכי התקשרות" בלבד.

שיטת הפרשנות צריכה לגבש מערכת נורמות, שבכוחן להבטיח כי המובן שינתן לנורמה המשפטית, הוא זה המגשים בצורה אופטימלית את מטרתה של הנורמה.
 ראה "פרשנות במשפט" – ספרו של כב' הנשיא אהרון ברק, כרך א' עמ' 263.

יש לפרש את החוק לפי התכלית החקיקתית. המחוקק בקש להגביל אותם פרטים הרשאים להיות במאגר ללא רישום, ואין להניח כי כוונתו היתה ליצור פרצות או להביא לתוצאה שתסכל מטרת החוק.
 צודקת איפוא ב"כ התביעה בטענתה, כי אין להוסיף להגדרת "מאגר מידע" איפיונים מההגדרה הכללית של "מידע", שכן תכלית חוק הגנת הפרטיות היא למנוע ממי שאינו בלתי מורשה להחזיק

מספר תעודת זהות בצירוף שם ושם משפחה באופן שעלול להביא לשימוש בנתונים אלו לעשיית פעולות בשם האדם.

דרך זיהויו של אדם וקבלת פרטים אודותיו במשרד הפנים או במוסדות ממשלתיים אחרים, כמו גם בחברות אשראי נעשית, באמצעות מתן מס' ת.ז. כשבצידו נתונים אחרים שניתן לקבלם תוך שימוש במס. ת.ז.

בהערת שוליים אציין כי, גם אם כיום באינטרנט נעשית הפרה בוטה של חוק הגנת הפרטיות כפי שאירע בדוגמא שהובאה ע"י הסניגור – פרסום מס' טלפון חסוי שברשותו או במקרים אחרים של הפרת חוק הצנזורה או הפרת עקרון ה"סוב יודיצה" – אין בכך כדי לפרוץ פרצות, ולהתיר ביצוע הפרות חוק אחרות, מה גם שבתקופה הרב-לנטית לכתב-האישום לא נעשה שימוש באינטרנט. לסיכומו של דבר, בקשת הנאשמים לביטול כתב-האישום - נדחית.

ניתן היום י"ג בתמוז תשס"ב בנוכחות ב"כ המאשימה עו"ד בר און, הנאשמים ובא-כוחם עו"ד מנדלמן.

י. אמסטרדם, שופטת

נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח